

Director de la collecció:
Joaquim Molas
Redacció:
Carme Arnan

JACINT
VERDAGUER
CANIGÓ

868.91 VER

2
can



E.N.S. FONTENAY-AUX-ROSES
BIBLIOTHÈQUE - I.G. 38 593
SÉRIE 87 N° 1596

Edicions 62, Barcelona

MUNTANYES REGALADES

UNA GOJA VOLANT

Jo veig una rosa vera,
una rosa i un clavell,
dixosa la primavera
que pot fer-se'n un ramell.
Llur test d'or és la muntanya,
quin gerro tan grandíosi!

ALTRA GOJA

No volem gaire, companya,
ara que parlen tots dos.
Mira allí la de Mirmanda.
Què faren a l'arribar?

LA GOJA DE MIRMANDA

Voltem lo cim en garlanda
i posem-nos a cantar.

CHOR DE GOGES, FENT LA SARDANA

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

LA GOJA DE MIRMANDA

Quan Barcelona era un prat
ja Mirmanda era ciutat,
forts gegants l'han aixecada,
que de pedra amb glavi tosc

luna que, ve joies prava
parlant de nostre amor.

A eixams així a trenc d'alba les àurees abelles
murmurioses volen vers l'ameller florit.
Oh!, mira-les com puguen, que càndides i belles!,
no són més eixerides al vespre les estrelles
quan puguen al zenit.



quan los veien dintre el bosc
fins los roures tremolaven.

L'aixecaren, fent ensalms,
amb reblums de quatre palms,
amb palets de quatre canes,
entre el secà i l'aiguamoll,
com la vila de Ripoll
entremig de dues aigües.

Allí tinc lo meu casal,
tancadeta amb un penyal
sota el casal hi ha una balma;
de joiells d'argent i d'or
allí guardo mon tresor,
com sos bonics una garrsa.

Lo millor que hi he trobat
és eix espill encisat
que enamora a qui s'hi aguaita,
lo mànc sol que sosté
aqueix diamant serré
val la corona d'Espanya.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

LA DE GALAMUS

De les valls del Rosselló
Galamús és la més bella,
oberta a la llum del sol
n'apar una mareperla,
n'apar un castell de flors
que enarboren les Corberes,
com dalt d'una branca un niu

entremig de cel i terra.

Hi canten los rossinyols,
les tòrtres hi gemeguen,
i les àligues reials

amb ses alasses l'ombregen.
D'aquex Camp³ jo en só la flor,
d'aquest cel jo en só l'estrella:
hi tinc la Fo per passeig,
per palau la cova immensa,
per geganti mirador
lo serradal de l'Esquerda,
per font lo riu de l'Agli
renadiu sota una penya
per córrer a besar los pens
a Sant Pau de Fenolleda.
L'ofrena que us faré jo
és la que a mi el riu m'ha feta,
topazis de Bugarac,
on naix lo riu que me'ls deixa,
enfilats amb un fil d'or,
com un collarèt de reina.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

LA DE RIBES

Jo tinc una galeria
que va per dintre dels monts
des de la cova de Ribes
fins al Forat de Santou.
Per un cap veig Coma Armada
i els espadats de Montgrony,
per altre el riu que anguleja
des de Caralps a Ripoll.
Mon palau és dins un cingle

que el Freser parteix en dos,
a cada banda de cingle
tinc finestres i balcons,
amb heureres per cortina,
llegaboscós per festió.

De riba a riba abraçant-se
vells roures que fan de pont,
los que passar-hi m'hi veuen
me prenen per un colom.
Filla d'Amand⁴ rei bagauda
encantada allí visc jo,
al valent que em desencante
prometent-li grans tresors,
donar-li vida més dolça
i fer-lo franc de la mort.
Mentrestant, gentil parella,
preneu ma corona d'or.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

LA DE BANYOLES

Tota la nit he filat
vora l'estany de Banyoles,
al cantar del rossinyol,
al refilar de les goges.
Mon fil era d'or,

les serres de Puigneulós,
les del Mont i Rocacorba.
La plana de l'Empordà
mai ha dut millor corona,
corona de raigs de llum
trenats amb lliris i roses;
semblava un pagó reial
obrint sa florida roda.

Mon fil era d'or,
d'argent la filosa,
los boscos veïns
m'han pres per l'aurora.

Com lo fil era daurat,
les madeixes eren rosses,
hermosos cabells del sol
encastats de boïra en boïra.

De les Estunes⁵ al fons
lo teixien quatre aloges,
llur telar és de cristall,
de vorri la llançadora.

Veu's-aquí el vel que han teixit
tot exprés per una boda.

Mon fil era d'or,
d'argent la filosa,
los boscos veïns
m'han pres per l'aurora.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

LA DE FONTARGENT

Hi davallen cada nit
amb la lluna les estrelles,
i en son pit, que bat d'amor,
gronxades se bressen.

Tot escoltant l'infinit
sa dolça música ha apresada,
n'apar lo mirall del cel,
lo cel de la terra.

Ahir vespre la vegi
com dormia en la maresma,
com dormia cabdellant
escuma i arena.

Los coralers de Begur
coralen dins llur barqueta.
— Coralers, si m'hi voleu,
fareu bona pesca.

Si voleu saber qui só,
só una fada empordanesa,
les fades del Pirineu
me diuen Sirena—.

Quan ells se tiren al fons
jo en sortia amb les mans plenes,
ells treuen rams de coral,
jo aquest ram de perles.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades

De Fontargent a Oriège
n'he baixada aquest mati
pel rost de Clota Florida
maduixetes a collir.
Tot omplint-ne la cistella
un aurer ensopegui,
un aurer que entre la sorra
triava granets d'or fi.

— Déu vos guard, gerdera hermosa.
— Déu vos guard, gallard fadri;
prou vos daria maduixes
si em donàsseu d'or un bri—
— Preneu's-el, gerdera hermosa;
per gerdereu l'aplegu—.

Ell me'n donava una embosta,
jo unes volves ne prenguí,
mes maduixes oferint-li,
de les selves coral fi.
Mentres ell se les prenia
les maduixes canvií,
cada gerd era un carboncle,
cada maduixa un robí.
Per ensenyar-vos-en mostra
la més vistosa encasti
en est anell de cinta ampla
que en dos se pot migarpartir:
per anell de nuviatge
si el voleu, veu's-el aquí.

CHOR DE GOGES

Muntanyes regalades

Sols per fer-vos un present,
de llevant fins a ponent
he seguit la terra mia;
vos ne porto una arpa d'or
que fa passar la tristot,
que fa venir l'alegria.
Cada colp que la toqueu
vos hi responderà una veu,
la veu de l'ànima mia.

CHOR DE GOCES

Muntanyes regalades
són les de Canigó,
elles tot l'any floreixen,
primavera i tardor.

FLORDENEU

Gentil meu, ¿jo què et daré
si tant mes fades te donen?
¿De què jo et coronaré
si d'or elles te coronen?

Te donaré lo meu cor,
lo cor i la mà d'esposa,
jo seré ta dolça flor,
tu seràs ma abella hermosa.

Companyes, mentre me'n vaig
a vestir ma verda vesta,
com les boscuries pel maig
de l'amor per la gran festa;

mentre ens canten los moixons
sos himnes epitalàmics,
i envien valls i turons
onades d'valens balsàmics;

mentre lo sol surt del mar,
daurant aquest promontori,
com illumina l'altar
lo brandó del desposori;

de mon regne, que és lo seu,
recordau-li alguna història:

